

Григорій Мокрий

ПОЕЗІЯ

ПАМ'ЯТЬ

Прийшли вночі в неділю, на святки.
Забрали тата. Хату потрусили.
А ми в куточку, діти-малюки,
Сиділи, хлипали, заплакати безсилі.

Ридала мама. Мряка моросила.
Світанок хижо дихав у вікні.
У Бога щастя й татуса просили...
Все це запам'яталося мені.

А там – війна, не стало й мами.
Лише стогнала й плакала земля...
Ми піднялись, ми склали свій екзамен –
Як діти ворогів Кремля.

І наші діти вже зросли, в дітей – онуки.
І жити й жити молодим. Так ні!
Кремль знову простяга свої криваві руки!..
Все це запам'ятається мені.

ВОЇНУ-ЗАХИСНИКОВІ

Його чекали всім селом.
І він прийшов до отчого порогу.
Всю нічку гомоніли за столом,
В тривожних споминах
звертаючись до Бога.

Бо син явився мамі, як ікона,
Крізь полум'я війни і смерті жах.

В ім'я єдиного небесного закону
Надія й віра мертвих воскресла!

Живий, здоровий, трішки з бородою...
Хвала батькам! – слова ці не нові –
І тій вербі, що гнеться над водою,
І ніжній квіточці в траві...

У ВІЙНІ НЕМА ПОТРЕБИ

У війні нема потреби.
Про війну ніхто не мріє.
Під весняним чистим небом
Вечоріє, вечоріє...

Сутеніло – перші сльози,
А стемніло – перші біди...
Не чекали ми загрози
Від північного сусіда.

Гей ви, коні, думи-коні
В хворобливій параної!..
Заволожені долоні
Від роси-сльози нічної...

Дощ періщить, дощ хлюпоче.
Темінь. Білий світ зачах.
Тільки очі, очі, очі
Й гіркі сльози на очах...

Бо війна – не рідна мати:
Матір, мачуха, біда...
Сиротіють села, хати,
Розквітає лобода...

Коні рвуть вуздечки-жили,
Топчуть ноги і лани...
Свіжо вириті могили –
Слід безжальної війни...

Переможемо, будем жити!
А у полі – жито, жито...
Мрія кожного здійсниться!
Колоситься, колоситься...

БРАТЕ, ІДИ ДОДОМУ

Ранок... Роса-отрута –
К лихій годині...
Путін приміряв пута
Моїй родині.

Прийшов – не забарився,
Привів отару.
Місяць і той втомився,
Упав за хмару.

Оселі, садку, стежині –
Чорна мітка.

Каїнова одержимість –
Залізна клітка.

По ниві гуля гармата
Підступним матом.
Мова старшого брата –
Мова ката.

Від ненависті до любові...
На серці – щем.
Краплини моєї крові
Лились дощем.

Брате «праведний»,
Сумно мені до втоми.
Чуєш, вже грають сурми:
«Іди додому!»

ЗАГУБЛЕНІ

Уже летять свинцеві кулі,
Рве вись оскажений град.
Ми ж – заблукали у минулім
І загубили шлях назад.

І допустили аж до хати
Чужинців тьму, як уві сні.
Холодно-смертний погляд ката
Замиготів у нас в вікні.

Ми винні в цьому, всі ми винні!
За вир неширих сірих фраз!..
Камінний ідол в домовині
Минулим дихає на нас.

Потрібно зупинити ката-
недолюдка у боротьбі.
А ми, немов хмарки-ягнята,
Пливем, загублені в собі.

СЕЛО ЧЕРВОНЕ ПОМИРАЄ НА ОЧАХ...

На село упала хустка
З хмар, привіт!
Пустка, пустка, перепустка
На той світ...

Вітер гойдає щосили
Небосхил,
Під могилами – могили,
Попіл, пил...

Не цвітуть домашні квіти,
Зсохлось дно.
Лютий, березень чи квітень –
Все одно...

Лиш зірки на дике поле
Мітять слід.
Не повернеться ніколи
Сонця цвіт...

ЦЕЙ ДВІР – ЧУЖИЙ

Цей двір – чужий, і хата ця – не хата.
У хащах саду – царство комашні.
Геть лободою поросла межа та,
Не перейти мені її...

В цій лободі, важкій і волохатій,
Хіба зітхне кринички тінь?!
У цім дворі, біля цієї хати
Я був розп'ятий на хресті.

Тоненька павутинка заснується,
Зав'ється у вологому гіллі...
Якийсь прохожий тихо засміється.
...мене уже немає на Землі...

ПРО СЕЛО (МОЄ)

Все в житті моїм було –
Доброго і злого.
Повернувся я в село
До початку свого.

Народився тут і ріс,
Як і все навколо,
Де вічнозелений ліс,
Ворскла, церква, школа.

Ось стежинка, що вела
Мої перші кроки...
Вся історія села –
Вічності уроки.

Славні прадіди, діди
Будувати вміли,
Захищали від біди
Рідну землю сміло...

Та сумний обставин збіг
В шкірі Люцифера
Вік двадцятий переміг,
І прийшла химера...

Зруйнувала всіх і вся,
Привела до скону,
Славний образ дідуся
Вже поза законом.

Помира моє село,
Помирають люди.
Що б там дальше не було,
Краще вже не буде...

НЕ ПРИЇХАВ

Згасли зорі надії,
Віра десь в небесах.
Я про зустріч не мрію,
Бо холодна роса.
Вже світанок палає,
Ранок ріже ножем,
А тебе все немає,
І не буде уже.

Приспів:

Не приїхав – не треба,
Ясне сонце сія.
Не заплакане небо, –
Не заплачу і я.
Я й не вийду до тебе,
Не порушу траву.
Не приїхав – не треба,
Якось переживу.

День веснів ароматом,
Кидав погляд-слівце
На траву неприм'яту,
На безсонне лице.
І не смуток, й не втіха, –
Пролетить, пронесе.
Не схотів, не приїхав,
Не приїхав – і все.

Приспів.

СПОДІВАННЯ

Ранок. Сонце. Себе втихомирюю.
На душі і болить, і пече.
Ти летиш із далекого вирію
Дорогим журавлинним ключем.

Вже росинка у полі вмивалася,
Вже прокинувся перший струмок.
Я чекала тебе, сподівалася,
Бо зліпила зі снів і думок.

Доля бавилась, тішилась осторонь:
То надія, то сонце, то тьма...
Скільки часу між відстанню й простором
Я була? Не збагну вже й сама.

Даль далеку пташини – не міряла.
На пригоди дорога ясна.
Та я знала, надіялась, вірила:
Нас навіки з'єднає весна.

ТОБІ

Завесніло в березі, загули струмки.
Ти родилась в березні десь біля ріки...
Біля Ворскли-матері хлюпання рябе,
В рідному фарватері світ явив Тебе.

Ніжна, файна, мила, з поглядом простим,
Серце відчинила словом золотим.
Щастя до і після, жити літ до ста!
Хай лунає пісня на твоїх устах!

НАДВЕЧІР'Я

Сутінки торкаються садка,
Сонні очі.
Місяць опустився до ставка,
Пити хоче.

Крапельками блиска поріжок,
Нічка в'ється,
Умокне тихесенько ріжок
І нап'ється.

ТАНЯ – МАТЕМАТИК

Таня в школі – математик.
Таня – лідер всіх змагань.
А її молодший братик
В цьому їй допомагає:
Множить, ділить, відніма,
А йому й шести нема...

ЧИСТА ПРАВДА

Розкажу, як все було...
Не брехню, а правду чисту.
На канікули в село
Привезли онуку з міста.

Раді їй бабуся й киця.
Раді цуцики малі:
Буде добра помічниця
В господарстві у селі.

Треба підмести стежину,
З річки принести води,
Чисто випрать одежину,
З вишні обірвать плоди.

Та онука в холодочку,
Чи на сонці засмага.
А бабуся аж до ночі
Метушиться скрізь сама.

Вже й сусіди – до онуки:
«Чом лежиш, згорнувши руки?
В огороді чи у лузі
Помогти пора бабуся!»

Але та безжурно мліє:
«Я бабуся розумію.
Мені зараз ніколи,
Бо в мене – канікули...»

ІМЕНІНИ У ДАРИНИ

До маленької Дарини
Завітали іменини.
Мама тортика спекла
І до столу подала.
Гості з святом привітали,
Скільки років, запитали...
Даша думала-гадала:
«П'ять... Багато це чи мало?»
Потім так відповідає:
– Я ще дуже молода...

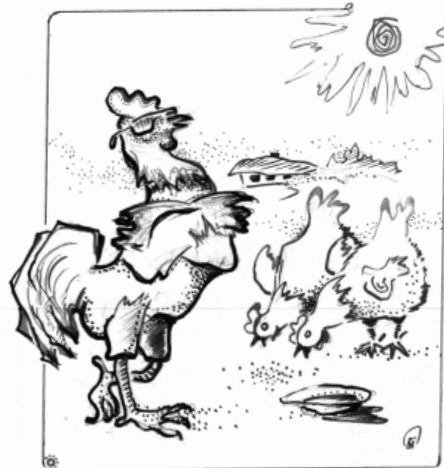
ГУСИ

– Гуси, гуси, де ви є?
– На ставку водичку п'єм,
Пір'ячком потрусимо,
Ряскою закусимо...

СІМЕЙНИЙ ПЕТЬКО

Що за пісенька така у сімейного Петька?
Курочки, усі-усі мийте лапки по росі,
Веселіться, пийте, клюйте, візеруночки малюйте...
І не накидайте пір'я на чистенькому подвір'ї!

КАЧИНА СІМЕЙКА

У Качечки-мами дитячий садок:
Каченятка самі ходять на ставок.
Плавати навчилися, а як намочилися!
Мокрі лапки – просто сміх!
П'ятеро у мами їх.

ТЕЛЯТКО МУ-У

А у нас телятко Му-у...
Зранку і до ночі
Дуже весело йому,
Бо гуляти хоче.
Ніжки, хвостик, черевце...
Му-у – лише одне слівце.
І одна лиш втіха є:
По леваді бігає.

ЇЖАЧОК

Суп скіпає, вогник синій,
Їжачок лежить на спині...
Дивні очки-маячки,
Розминає голочки...

МИШКА

Сіра Мишка плаче нишком.
Кіт образив. От біда!
Заховалась Мишка в книжку,
Тільки хвостик вигляда...

